

Магьосницата мълчеше. Иваница гнѣвно тропна съ кракъ.

— Трима царе — пошѣпна тя изплашено — и тримата ще умратъ отъ ножъ.

Юношата се изсмѣ, дигна презрително рамене и излѣзе. Внѣ, при вратата, се блѣсна въ едно русо момче съ дълги, тънки рѣще и голѣми сини очи. Двамата се изгледаха. Въ очитѣ имъ пламтѣше злоба и омраза.

— Нѣмашъ ли друга работа, ами прислушвашъ? — викна Иваница. — Махай се по-скоро отъ очитѣ ми.

Момчето се усмихна дръзко.

— Царь... Царь щѣлъ си да станешъ... — и почна да се кикоти и да се превива.

Иваница скръсти рѣще и го изгледа.

— Ще стана!

— О! Царь Иоанъ... — и момчето се поклони подигравателно.

Иваница пламна. Той бѣ мѣдъръ като Петра, но буенъ като Асѣна.

— Кълна се въ свети Димитъръ и въ пресветата Троица, че ти нѣкога ще цѣлувашъ багреницата на царь Иоана!

Момчето се изсмѣ, отдалечи се малко и извика:

— Скилоянъ!

И понеже познаваше добре действието на тази обида, се приготви да бѣга. Съ единъ скокъ Иваница го настигна, стисна раменетѣ му съ чиличенитѣ си прѣсти и побледнѣлъ пошѣпна:

— Не на Скилоянъ, а на Калоянъ ще се поклонишъ! Хубаво го запомни...

Русото момче се изви като змия и го ухапа за ржката.

— Когато Борилъ стане царь, ще умѣе да помни... Не бой се, Скилояне...

Иваница изрѣмжа отъ болка, по ржката му протече кръвъ, съ едно движение той събори Борила на земята, дветѣ тѣла почнаха да се търкалятъ преплетени, жестоки удари отекната, смѣсени съ проклетия и закани. Извед-